

❧ I SKYRIUS ❧

VILKĖ

A bipus užšalusio vandens kelio dunksojo tamsus eglynas – juodas ir grėsmingas. Tai laukinė sustingusi **ŠIAURĖS KRAŠTO** gamta. Tačiau čia netrūko gyvybės ir ji taip pat buvo laukinė.

**UŽŠALUSIU VANDENS KELIU
VILKŠUNIŲ KINKINYS TRAUKĖ ROGES.**

Jas tempė šuns, jų odiniai pakinktai prie **rogių** buvo pritvirtinti odiniais diržais. Priekyje šliuožė vyras plačiais **sniego batais**. Paskui šliuožė antras vyras.

Jų blakstienos, skruostai ir lūpos nuo iškvepiamo oro taip **APŠERKŠNIJO**, kad buvo sunku įžiūrėti veidus.

Staiga ramybę sudrumstė vos girdimas tolimas riksmas.

Priekyje šliuožiantis vyras atsigrėžė į kitą vyrą. **TYLĄ** pervėrė antras riksmas. Abu suprato, kad garsas atsklido iš snieguotų platybių, per kurias jie ką tik šliuožė. Netrukus lyg aidas pasigirdo ir trečias šūksnis.

– Jie mus vejasi, Bili, – tarė vyras priekyje.

Vyrai daugiau nebekalbėjo, tačiau atidžiai klausėsi vis dar už jų aidinčių **MEDŽIOKLĖS ŠŪKSMŲ**. Temstant jie pasuko šunis į eglyną, stūksantį prie vandens kelio, ir įsikūrė stovyklą.

Bilis, lėtai kramsnodamas pupeles, paklausė Henrio:

– KIEK TURIME ŠUNŲ?

– ŠEŠIS...

– Klausyk, Henri... – Bilis nutilo norėdamas pabrėžti savo žodžius. – Ištraukiau iš maišo šešias žuvis. Kiekvienam šuniui daviau po **vieną** ir, Henri, vienos pritrūkau. Jie buvo septyni, abejoju, ar jie visi buvo šunys. Jį pertraukė iš tamsos atsklidęs

PRATISAS, LABAI LIŪDNAS KAUKSMAS.

– Kiek šovinių, sakei, tau liko?

– Trys... O norėčiau, kad būtų trys šimtai.

Ryte pirmas pabudo Henris. Tamsoje jis ruošė pusryčius, o Bilis ėmė tvarkyti roges.

– Klausyk, **Henri**, – staiga paklausė jis, – kiek šunų, sakei, turime?

– Šešis!

– Ne, penkis. Vieno nėra!

Pavalgę pusryčius, jie leidosi į tamsą. Diena buvo tokia pat kaip ir ankstesnės. Tylą pertraukdavo nebent persekiotojų **ŠŪKSMAI**.

– **Žiūrėk, Bili, – sušnibždėjo Henris**, kai tyliai pro šoną prabėgo į šunį panašus gyvūnas.

– Tai **VILKĖ**. Ji išvilioja šunį, o tada kiti vilkai puola jį ir suėda. Ši vilkė jau turi patirties, nes supranta, kad gali prieiti prie šeriamų šunų.

Bilis atsargiai iš rogių paėmė **ŠAUTUVĄ**,
bet tą akimirką vilkė šoko nuo tako į **EGLYNĄ** ir dingo.

Diena prasidėjo palankiai. Bilis, regis, pamiršo praėjusios nakties
nuojautas ir netgi pasišaipė, kai vidurdienį blogame kelyje šunys
apvertė roges. Jie turėjo juos iškinkyti ir sutvarkyti susipainiojusius
diržus. Henris pastebėjo, kad **VIENAAUSIS** atsilieka. Kelio
pakraštyje sniege jo laukė vilkė. Pamažu ji viliojo jį tolyn nuo saugios
žmonių draugijos.

Vienaausis per vėlai susiprato. Abu vyrai pamatė
TUZINĄ liesų pilkų **VILKŲ**.

– Jei galėsiu jam padėti, daugiau jiems nepavyks
prisivilioti mūsų šunų.

– Klausyk, Bili, – šūktelėjo Henris. – **BŪK ATSARGUS!** Nerizikuok.
Įsėdęs į roges Henris išgirdo šūvį, paskui dar du. Bilio **šoviniai** baigėsi.

Jis ilgai sėdėjo ir nėjo žiūrėti, kas nutiko. Ir taip viską suprato,
lyg būtų matęs savo akimis.

Užslinkus nakčiai, vyrus apėmė baimė. Alkani vilkai vis drąsėjo.
Henriui trūko miego ir jis snūstelėjo, o atsikvošėjęs iš **KOŠMARO**
prieš save pamatė rausvaplaukę vilkė.

– Manau, kad panorėjusi gali ateiti manęs pasiimti, –
sumurmėjo jis. – O dabar aš miegosiu.

Vėliau jį pažadino vyrų riksmas, rogių bildesys, pakinktų girgždėjimas
ir nekantraujančių šunų inkštimas. Prie gėstančio **LAUŽO** gulėjo
susigūžęs vyras, apsuptas pustuzinio kitų vyrų. Jie purtė jį ir baksnojo
norėdami prakalbinti.

*– Palikit mane ramybėj... Aš visiškai nusikalęs...
labanakt visiems...*

